

İşçi Sınıfı Direniyor!

Türkiye ekonomisinde çok önemli bir yere sahip olan otomotiv sektörü, günlerdir süren, “Bursa Direnişi” nedeniyle derinden sarsılmış durumda. Seçim sürecinin de etkisiyle daha da politize olan geniş kitlelerin bu direnişe sahip çıkması, direniş dalgasının hızla yayılmasını sağlıyor.

Bursa işçilerinin direniş başlattığı fabrikalar ve ilgili sektörün, Türkiye ihracatının can damarı olduğunu söylemek mümkün. Bu konunun altını özellikle çizmemiz gerekiyor. Yani Bursa’da başlayan bu direniş, herhangi bir tekstil fabrikasında ya da herhangi bir boya fabrikasında değil otomotiv fabrikalarında ortaya çıkmıştır. Bunun özellikle altını çizmemizdeki amaç asla diğer sektörlerdeki direnişleri küçümsemek değil, otomotiv sektörünün ülke ekonomisindeki önemine dikkat çekmek içindir.

Bilindiği gibi ülke ekonomisi şu anda, dışarıdan alınan kredilerle ve montaja dayalı otomobil üretiminin ihracatıyla ayakta durmaktadır. Dolayısıyla bu direnişin uzunca bir süre daha sürmesi ve daha da yayılması, ülkedeki kapitalist düzenin çarklarında geniş bir gedik açmasına neden olacaktır. Şuanda bu direnişin en önemli süreci içerisinde olduğumuzu söylemek de yanlış olmaz. Bursa işçileri; iktidarın, yerli ve yabancı parabolcularının ve onların yönettikleri sarı sendika yöneticilerinin kirli oyunlarından ustaca sıyrılabilir ve direnişi sürdürmeyi başarabilirse, taleplerine ulaşmak yolunda çok önemli bir engeli aşmış olacaklar. Bursa işçileri, direnişlerini söndürecek her hareketi etkisiz hale getirmek zorundadırlar.

Tüm bunlarla birlikte direnişin, Ford fabrikalarına da sıçradığı yönünde haberler gelmektedir. Bu da direnişin, daha kapsamlı bir direniş haline gelebileceğinin işaret fişeklerinden birtanesidir.

Evet! Bursa işçilerinin başlattığı bu direniş, kendiliğinden ortaya çıkmış ve örgütsüz bir direniştir. Dahası direnen işçiler, Türk Metal gibi, iktidarın somut kontrolü altında olan sarı bir sendikaya üyeler ve direnişin önündeki en büyük engeli de bu sendika oluşturmaktadır. Ne yazık ki direnişi gerçekleştiren işçilerin taleplerini göğüsleyebilecek ve direnişe devrimci bir yön verebilecek herhangi bir sendikanın alternatif olarak ortada olmayışı da, direnişin olumsuz yönlerinden bazıları ve hatta en önemli maddeleridir.

Herşeye rağmen direniş, bütün zorluklarıyla birlikte hala devam etmekte. Bu önemli süreçte bizlere düşen görev; mevcut şartları zorlayarak direnişin daha da yayılmasını sağlamak ve direnişi mümkün olduğu kadar örgütlülüğe sevketmektir.

Bunları başaramıyorsak bile, direnişin daha kararlı bir şekilde devam etmesi için canımızı dişimize takmalı ve sürece daha somut bir şekilde destek olmalıyız. Zaman, bir kum saatinden hızla düşen kum tanecikleri gibi gözlerimiz önünde akıp gitmektedir. İşçi sınıfımız örgütsüz, parababaları ise inadına tepeden tırnağa örgütlüdür. Yerli ve yabancı parababaları, başta yazılı ve görsel basın olmak üzere, ellerindeki bütün imkanları direnişe karşı seferber etmiş durumdadırlar. Bizlerin ise haklı mücadelemize olan inancımızdan ve devrimci bilincimizden başka hiçbir şeyimiz yok. Bu nedenle bu olağanüstü süreci, olağanüstü bir şekilde göğüslemeli ve tıpkı Şanlı Gezi İsyanı'mızda olduğu gibi, bu insafsızca süren sömürü düzenine başkaldırmalı ve Türkiye'nin her köşesini Tayyipgillere ve parababalarına dar etmeliyiz. Eğer Gezi'yi, işçi sınıfımızdan aldığımız destekle tekrar ve daha örgütlü bir şekilde hayata geçirebilirsek, Tayyipgillerin dışa vurdukları Mursi kabuslarını gerçekleştirmek, hiç de hayal olmayacak.

Yaşasın İşçi Sınıfının Şanlı Direnişi!

Yaşasın Devrimci Mücadelemiz!

İstanbul Direniyor'dan Gökmen